

Sluneční moře

Kryštof

K Slunci se vzpínají pohledy každé z nich, nesmí mít vady na kráse. Kotouč vidí každou jednotlivou rostlinu. Vysoké, pevné a krásné květiny se natahují, aby mu byly co nejbližší, když shlíží dolů na jejich prázdné tváře. Vidí jen vlny zlatého hedvábí, neseného ze strany na stranu šeptajícím větrem. Čerstvá rosa šije jejich listům lesklé šaty. Jsou perfektní, bez chyby, bez rozdílu jedné od druhé.

U země však leží ještě jedna. Slabá a nízká, hyne bez životodárného světla. Zohýbaná nápořem svých družek, vysáta do poslední kapky vody. Hledá spásu v tichém času noci. Zlatý kotouč večer námahou padá, přehlacen leskem blyštivého šatu slunečnic, v tuto chvíli temnotou stoupá po nebeských schodech na nebe Měsíc.

Kráčí svou pomalou rozvážnou chůzí, trpělivost je jeho pánem. Jeho dlouhé černé hedvábné nohavice se vinou schodištěm zpátky dolů, jeho rukávy sahají až na zem. Již se blíží k nebeské vrchovině. Přistupuje k slunečnímu trůnu. Trůn je prázdný a studený jako samotná duše Slunce, jednostranného a ledového. Velké a majestátní, ovšem zároveň tak malé a ploché.

Měsíc je vážný muž, vždy přijde zavčasu, je perfektně upravený, avšak když v noci usedá na trůn, nehledí na sluneční děti s opovržlivým pohledem. Pohlíží na ně vlídně s čistou tváří. Uvelebí se v ledovém loži, uchopí svou těžkou skleslou hlavu a ladně ji pootočí. Slunce nikdy nemělo odvrácenou stranu, Měsíc však každý večer ukáže svou druhou tvář.

Skleslé květy potřebují Slunce, v temnotě noci se musí svinout a zavřít okenice, třepou se zimou. Tichem je slyšet jen šelest jejich listů. Žádná z nich ani nepomyslí na to, že by vzhlédla k Měsíci. Rozklepanými listy skrývají své prokřehlé, zranitelné stonky. Nastal čas vyčkávání, vyčkávání na východ Slunce, které opět, jako každý den, dokáže ocenit jejich nesmírnou krásu. Z majestátních květin je nyní jen snůška malých svěšených poupat, která pomalu odkrývají přes den zastíněný svět pod sebou.

Měsíc sedí tiše, pozoruje hvězdy... tak vzdálené a překrásné. Slunečnice jsou také krásné, přemýšlel, ale... ale nemají duši, kterou by mohly nabídnout. Poté uchopil jednou rukou svou hlavu a ladně ji pootočil zpět na druhou stranu, aby si posvětil. Druhou ruku pracně vytřepal z předlouhého tmavého rukávu a zašmátral ve své brašně. Svrástil oči, nemohl ji nahmatat, po chvíli však z útrobu prostého koženého pouzdra konečně vytáhl drobnou flétnu. Byla dřevěná a velice šetrně ručně vyřezávaná. Nebyla nijak vybroušena, jen ořezána, a proto měla spoustu nedokonalostí.

Uchopil ji oběma rukama a svými dlouhými prsty začal vyhrávat tichou píseň. Každý jeden vrub v řezbě flétny se podílel na jejím zvuku, proto jich z ní vycházelo spoustu najednou. Některé skřípaly, některé hluboce duněly, jiné jen lehce hvízdaly. Dohromady tak tvořily charakter této flétny. Ne každý tón hrál v rytmu písně temné noci, ale společně byly krásné, a tak i přes každou tu nedokonalost rozzářily celé nebe.

Okolní vzduch náhle ožil. Vítr se pustil do tance. Skákal z jedné slunečnice na druhou, protancoval skrz Měsícovy dlouhé šedivé vlasy a poté se spustil po proudu ladné hudby přes okraj zlaté louky až někam daleko do dáli. Měsíc dohrál poslední melodii, schoval

flétnu zpět do brašny a pousmál se. Již dlouho neviděl vítr tančit s takovou radostí. Kéž bych mohl zahrát i hluchým uším slunečnic, pomyslel si.

Náhle něco upoutalo jeho zrak. Nečekaný třpyt. Tam dole, uprostřed louky. Utopený ve zlatém moři. Zvědavostí se rozzářil. Posvítil na místo třpytu, avšak nic neviděl. Zvedl se tedy, a klidným krokem vkročil do prázdného nebe. Místo pádu došlápl na schod z černého hedvábí. S každým svým krokem se propadal do měkkých duchen nebeského schodiště. Pomalu, ale jistě sestupoval k zemi.

Vkročil na studenou tvrdou půdu. Byl obklopen tolika slepci, tolika hluchými, nemohl však být kvůli nim smutný, ony si tuto cestu zvolily. Jejich jediným pocitem úspěchu jsou pohledy, pohledy všech okolo, obdivují je, chtějí být jako ony, tak krásné. Avšak obdivovatelé neví, že tyto krásky padnou každou noc znovu a znovu k chladné k zemi. Otevřel náruč, roztáhl své dlouhé ruce od těla a před ním se rozevřela uzoučká pěšinka. Proplétal se mezi stonky tisíců květů, jeho dlouhé nohavice hladily jejich promrzlé tváře, jeho dech hřál jejich květ.

S rozevřenými rukama přejížděl po zavinitých poupatech, nabízel světlo, avšak nikdo neotevřel své dveře. Došel tedy až ke svému cíli. Pohlédl do trávy a sklonil se. Ano, to byla ona, slunečnice, avšak nebyla ostatním podobná. Když na ní utkvěl jeho zrak, rozevřela svůj květ a nechala se zahřát jeho spásou. Byla malá, jen krátký stonek, drobný květ a pár zakrslých nerovnoměrných listů.

Vztáhl k ní svou ruku. Ona se narovnala, aby Měsíci byla blíže. Neviděl v ní šrámy slunce ani slabost slunečních dětí. Měla otevřené oči, slyšela jeho slova a cítila jeho přítomnost. Ona jediná mu otevřela dveře. Pomalu vsunul ruce do hlíny a vytáhl květinu i s kořeny ze země. Nebyla tak krásná jako ostatní, ale přesto byla tou nejkrásnější, co kdy spatřil. Ve svých hřejivých dlaních ji vynesl na oblak poblíž nebeského trůnu.

Utrhl kus svého rukávu a ušil z něj nití temné noci drobný květník. Do něj ji vložil. Daroval jí čerstvou půdu a zalil ji deštěm svých slz. A ona rostla, v radosti a kráse. Když se již krásou a vzrůstem začala blížit svým družkám, Měsíc ji zarazil. Pohlédl jí do hloubi duše a poprosil... Poprosil, aby nebyla jednou ze slunečních dětí, aby zůstala výjimečnou měsíční dcerou a žila z jeho stříbrného světla. Aby se každou noc mohl těšit z jejího pohledu upřeného k nebi.

Poté padl na zem a s dutými ranami se skutálel z tvrdých nebeských schodů za obzor a na nebe vyšlo Slunce.